

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 99

(octubre de 2018)

Las tareas de construcción de la IV Internacional

Rusia, Palestina, Unión Europea, México...

LA VERDAD

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL POSI – 3 DE DESEMBRE DE 2018

Eleccions andaluses: un immens rebuig que aprofundeix la crisi

El resultat de les eleccions andaluses ha caigut com un raig entre sectors importants dels activistes i militants obrers. Tots parlen de la pujada de Vox i alguns fins i tot arriben a culpar a “la gent”, és a dir, als treballadors i treballadores que s’han abtingut o que han donat l’esquena a les candidatures de l’esquerra institucional. Com si els resultats caiguessin del no-res i com si no hi hagués hagut 36 anys de governs de la “esquerra” a Andalusia.

El fet és que el PSOE i la suma de la “esquerra” perden per primera vegada la majoria a Andalusia. El PSOE treu 33 diputats, perdent 14. Avanci Andalusia treu 17 (sumaven 20). El PP, perdent 7 diputats, treu 26. Pugen Ciudadans, amb 21 diputats, enfront de 9 en 2015, i Vox, que treu 12. La suma de PP, Cs i Vox supera la majoria absoluta, amb 59 parlamentaris, i ja han anunciat que van a formar govern, encara que falta veure com s’entenen entre ells.

El rebuig en xifres

Si es vol fer una anàlisi real dels resultats cal partir d’un fet: en el seu conjunt, reflecteixen un enorme rebuig del poble andalús a tot el sistema. Començant pels 2.600.000 s’han abtingut, que suposen més del 40% del cens. Si vam sumar a l’abstenció, els vots en blanc (57.000) i els vots nuls (81.000, el doble que en 2015), més del 45% del cens

electoral s’ha negat a participar en les eleccions.

La principal responsabilitat d’aquesta situació és dels dirigents del Partit Socialista, que durant gairebé 40 anys han aplicat des del govern d’Andalusia la política del Capital Financer i de la Monarquia, els plans d’austeritat, les retallades. No poden analitzar-se els resultats sense recordar a centenars de milers d’andalusos i andaluses, que no fa molt es van tirar al carrer contra les fusions d’hospitals i en defensa de la sanitat pública. Només la sanitat ha perdut en aquests anys 6.700 milions d’euros, i segueix sofrint retallades. En 2010 el pressupost sanitari suposava un 6,7% del PIB, en 2014 –any de la major retallada pressupostària– estava en un 5,9% del PIB i en 2017 havia caigut a un 5,8%. No és d’estranyar, per tant, que el PSOE hagi perdut, pel que fa a 2015, 400.000 vots, 400.000 treballadors i treballadores que han donat l’esquena a aquesta política.

Per què no s’han transvasat aquests vots a l’altra força d’esquerra institucional que es presentava a les eleccions? És clar que, en el seu conjunt, els electors d’Andalusia no han vist d’ara endavant Andalusia, l’aliança Podemos-Esquerra Unida, alguna cosa diferent. De fet, han perdut 280.000 vots pel que fa a 2015. Sens dubte, ha pesat en això el record dels anys d’Esquerra Unida al govern andalús, abans de 2015, quan es van apli-

car les pitjors retallades en la sanitat, l’ensenyament i els serveis públics. Tampoc Podemos, principal protagonista de l’aliança a Andalusia, ha aparegut davant els ulls de centenars de milers com una alternativa.

Però la caiguda de l’esquerra representa també la desil·lusió de centenars de milers amb els resultats de l’aliança que manté al govern de Madrid. Les esperances de canvi obertes l’1 de juny amb la moció de censura i el canvi de govern s’han vist decebudes per la falta de mesures concretes d’aquest govern, més enllà dels “gestos”.

L’altra pota del suport al règim, el PP, representant de l’aparell d’Estat heretat del franquisme, també ha sofert importants pèrdues. Se li han anat 320.000 vots, i el franquisme polític apareix dividit i en crisi, amb els gairebé 400.000 vots que ha tret Vox. Que, recordem, no és una altra cosa que una escissió del PP, que recupera bona part del discurs de la vella Aliança Popular.

Així, les tres forces que han ocupat les institucions de l’Estat des de la “transició” han perdut, cadascuna, la tercera part dels seus vots. Només creixen els “outsiders” i els extrems. Han crescut Ciudadans i Vox, que apareixen com a “nous”, enfront de “els de sempre”, però han crescut també els animalistes de PACMA, que treuen 70.000 vots enfront de 32.000 en 2015, i hi ha hagut més de 60.000 vots a diferents candi-

datures d'esquerra –que tothom sabia que no podien treure cap parlamentari–, quan en 2015 amb prou feines sumaven 10.000 vots. I aquí estan els 57.000 vots en blanc i els 81.000 nuls.

Què expressen aquests resultats?

El poble andalús està fart de discursos i exigeix resultats. Vol recuperar els salaris i les pensions, pensions per poder viure, contractes per a treballs amb drets, la lliure negociació col·lectiva, o sigui derogar les reformes laborals i de pensions. Vol recuperar la seva sanitat pública, que ha sofert gairebé 7.000 milions de retallades en aquests anys i ha perdut 7.000 ocupacions (uns dies abans de les eleccions els metges de “Atenció Primària” anaven a la vaga en protesta per la seva situació), vol recuperar l'ensenyament públic, els serveis socials, la dependència...

La pujada de Vox ha portat a alguns a clamar per la “unitat antifeixista”. El “feixisme” no està solament en Vox, està en l'aparell d'Estat, en els jutges que empresonen triats, en les bandes de la porra creades per Ciutadans a Catalunya amb agents de l'ordre públic, en les lleis anti-vaga. Però la unitat, que exigeix mobilitzar també als milions de persones que han optat per l'abstenció i els diversos vots de rebot, no pot construir-se tancant els ulls a la responsabilitat dels dirigents “d'esquerra”

defensors del règim, de les seves retallades, d'aquest aparell judicial. Només pot forjar-se partint de la defensa dels drets i conquestes socials, de la defensa dels serveis públics. Ningú pot cridar-nos a rebato en defensa de la política dels qui han aplicat totes les retallades i avui es disposen a seguir aplicant la política de la Unió Europea, és a dir, més retallades.

No és una qüestió andalusa... la necessitat d'un canvi polític

No és una qüestió andalusa. El que ha passat allí pot repetir-se en el conjunt de l'Estat. Si el govern de Pedro Sánchez, recolzat per Units Podemos, segueix sense respondre a les expectatives dels treballadors, de la joventut, de les dones, dels pobles, si cedeix davant l'aparell judicial –que es prepara per dictar una sentència exemplar contra els republicans catalans– i l'aparell d'Estat heretat del franquisme, si no aplica, més enllà dels gestos, un canvi real de política, els resultats d'Andalusia mostren quin pot ser el resultat.

Agafem l'exemple de Catalunya. Susana Díaz es vana d'haver estat la primera a recolzar el 155 de Rajoy, seguida per Pedro Sánchez. Però el 155 ha estat el programa comú dels tres trossos de la dreta.

Quin esquerra és la que recolza al PP en lloc de propugnar la unitat de tot el moviment obrer estatal per acabar amb les reta-

llades i recuperar drets? Quin esquerra és la que parla del seu campanar i no de la fraternitat dels pobles per acabar amb la Monarquia i establir un règim de convivència lliure dels pobles?

Els milions d'abstencionistes i els centenars de milers que han optat per un vot de rebot expressen la necessitat d'un canvi polític profund, que porti la fi de l'austeritat i les retallades, la recuperació de tots els drets, la fi de la precarietat generalitzada... Un canvi que exigeix acabar amb un règim que només porta retallades i misèria, que organitza la desigualtat i es nega a defensar a les dones, el règim de la llei mordassa i les condemnes als vaguistes, que no ofereix cap futur a la joventut, un règim que enfronta als pobles. En última instància, un canvi que només és possible unint totes les forces dels treballadors i dels pobles per recuperar els drets socials i democràtics, aplanant així el camí de la República. Encara que parlin de democràcia i fins i tot de República, els dirigents del PSOE i d'Units Podemos tanquen aquest camí en sostenir les retallades de la Unió Europea i els aparells repressius de la Monarquia, portant-nos a atzucacs com el qual ha rebutjat la gran majoria del poble andalús, amb l'abstenció o també amb el vot perquè es realitzin les esperances promeses per PSOE i Units Podem després de la caiguda de Rajoy

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta